

lem har været tilstede. Nu er det for mig naturligtvis ikke Hovedsagen, hvad det ærede Medlem eller, hvad overhovedet et Medlem har meent; Hovedsagen for mig er Sagens Rigtighed, Sagens Objectivitet, men jeg kan ikke nægte, at det lyder meget besynderligt, naar meget stærke Udtalelser haabe i den ironiske og den alvorlige Form fremkomme fra et æret Medlem, som selv har været med i tidligere Udvalg og foreslaaet de samme Ting, og fra et æret Medlem, der ikke tier stille i Udvalget, naar der kommer Noget frem, som han ikke synes om. Jeg skal først gaae over til de væsentlige Punkter. Et af dem, som det ærede Medlem opholdt sig ved, var Eden. Jeg skal nu for mit personlige Vedkommende erklære, at Eden har for mig aldeles Intet at betyde. Naar jeg ikke holder det, jeg siger, giver Eden mig ikke større Betænkelse end min Udtalelse. Jeg vil derfor meget gjerne gaae ind paa, at der i det Forslag, vi have stillet, ubelædes de Ord „saafandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord“, men det Udvalg, jeg omtaler, som havde en Indkomstskatlov under Behandling i 1850—51, var saa forhippet paa disse Ord, at det ikke vilde nøies med, hvad Finansministeren foreslog, at lade dem staae i Anviisningen, men det fordrede udtrykkeligt, at de skulde staae i Loven. Det er altsaa unægtelig besynderligt at høre saa stærke Angreb derimod, som vi have hørt fra det ærede Medlems Side. Dernæst har det ærede Medlem meent, at det slet ikke passer i Systemet at bruge Communerne som de egentlige Skatte sættere, naar vi ville have et Procentsystem, men ogsaa dette har netop det samme Udvalg foreslaaet. Det har sagt: Efter de Forhold, vi have herhjemme, ansee vi det absolut rigtig, som Ministeren har foreslaaet, i en meget stærk Maalestof at bruge Communerne; men vi maae tillige bruge et hyderligere Element, der kan gjøre den communale Bestatning eensartet, og det er accurat det, vi her have gjort; vi have foreslaaet omtrent det Samme anvendt i en anden Form. Vi have brugt Communerne; men vi have ladet Regjeringen indsætte Mænd til at vejlede og controlere. Nu siger det ærede Medlem: Vi have ikke sagt, at der skulde gives

et bestemt Schema, hvorefter man angiver deelsviis sin Indtægt i forskjellige enkelte Positioner, og saa vilde man dog have det Besynderlige, at man kunde fradrage enkelte Positioner; men jeg har det samme Udvalgs Betænkning liggende foran mig, og der staaer §. 13, at Ministeren skal give en Veiledning. I denne har Ministeren angivet et Schema. Dette indrettes saaledes ganske simpelt, at der er 5 Positioner, og i den første staaer: Indtægter af Næring, i den anden Indtægter ved Brug af den af Vedkommende benyttede eller ham selv tilhørende eller uden fuld Betaling overladte Huseleilighed; i den tredje Indtægt af Bortsejning eller Bortforpagtning, i den 4de Embedsindtægter og i den 5te Renter af Activer. Den Mænd, der vil drage Noget fra i sin Skatteindtægt, gjør altsaa slet ikke Andet, end at han angiver sin samlede Indtægt og siger: Den udgjør saa og saa Meget, og saa drager den enkelte Position fra. Jeg troer altsaa, at de Argumenter, det ærede Medlem i denne Henseende anførte, have overmaade Lidet at betyde. Dernæst komme vi til et Argument, om hvilket jeg ikke skal indlade mig i større Kamp, fordi jeg ikke magter det, og navnlig fordi jeg troer, at den ærede Ordfører, der saalænge har havt Deel i Administrationen, ganske anderledes kan magte den end jeg. Der fremkom imidlertid en meget besynderlig Udtalelse fra det ærede Medlem i denne Henseende. Han sagde: Vi maae husse paa, at det ikke er Ministeren, der udnævner disse Districtscommissairer, det er meget morsomt at give disse 200 Embeder paa 300 Rd.; men han glemte en meget væsentlig Ting, nemlig at Ministeren bestemmer, hvormed disse Commissairer skulle have, og naar Communerne saa fik Lyft til at fornøie sig og tage 200 Commissairer, saa er det ikke rimeligt, at de fik saa Meget; de fik da maaskee ikke Mere end 100 Rd. hver. Det kan ikke gaae an at tage den ene Side af Sagen uden at tage den anden med. Dersom Mynbigheeden til at udnævne Districtscommissairer misbruges, saa er det en Selsølgge, at Ministeren naturligtvis ikke vil give det Allerhyderste for dette meget mindre Arbejde. — Jeg kommer nu til det, der for mig er Hovedsagen, og det er egentlig Principet i Contingent- og Procent-